

„Danfæren“

Uafhængigt Nyheds- og Oplysningsskift for det danske Folk i Amerika.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Mo.

„Danfæren“ udkommer hver Tirsdag og Fredag. Pris pr. Måned \$1.50. Udlandet \$2.00.

Bestilling, Betaling, Abonnement og andet angaaende Bladet adresseres til: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Mo.

Redaktør: A. M. Andersen. Alle Bidrag til „Danfæren“'s Redaktion, Brevvekslinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseret: A. M. Andersen, Blair, Mo.

Entered at Blair Postoffice as second class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Modtagelsen bedes man klage til det næstliggende Postkontor. Skulde det ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danfæren“'s Kontor.

Naar Paaske henvender sig til Folk, der arbejder i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at få Oplysning om det averterende, bedes de altid omtale, at de læser Abonnementet i dette Blad. Det vil være til gavnlig Bistand.

Past. J. Scotts Adresse, der hidtil var Portland, Ore., er herefter Chennington, Wis.

New York siges at være meget foruroiget over, at Politikommissær Waldo truer med at offentliggøre Navnene paa Ejerne af alle de Ejendomme, som bruges af „Gamblers“ og andre usømmelige Mennesker. Spillets Oplysning der vilde blive, om saadan Liste blev offentliggjort i Omaha — bemærker „The Bee“.

Onsdag i sidste Uge gik jeg til Næstlivet til i Chicago under deres Forsøg paa at fjerne andre. Den ene var J. J. Johnson, en Sporvognsfører, som blev paa sin Post og forsøgte at stande sin Bogn, som den vilde brænde ind i en anden. Den anden var Patrick Gisinger, en Flagmand paa St. Paul Banen, der blev paakørt og dræbt, idet han forsøgte at stande et Kæret, saa det ikke skulde blive paakørt. Begge kunde have reddet sig selv, men vovede Livet for Pligten!

Prof. John D. Cojen ved Augsburg Seminar er iflg. „Trib.“ bleven optaget som aktivt Medlem af „American Society of Church History“. Denne historiske Forening hvis Hovedsæde er i New York, blev stiftet i 1888 af Philip Schaff, og dens Formand i den sidste Tid har været Dr. Samuel Macouley Jackson, Hovedredaktøren af Schaffs „Encyclopedia“. Det var paa Forslag af Dr. Jackson, at Prof. Cojen blev optaget i Foreningen.

En af London Missionselskabets mest fremragende Missionærer, Dr. Griffith John, er iflg. „The British Weekly“ den 25. Juli død i en Alder af 81 Aar. Næste 16 Aar gammel naede han Ny som Prædikanter, og 22 Aar gammel tilhøjede han nævnte Selskab sin Tjeneste. Han ønskede at gaa til Madagaskar, men Selskabet sendte ham til Sina. Det var i 1855. Han har besøgt England i 1870 og 1881, og i Hjørkom han hjem for at blive hjemme. Da denne Mand kom til Sina, var der mindre end 1000 Kristne i Landet, nu er der 470,000. Dr. John var en af de første Europæere, der slog sig ned i den for dem aabnede Gavn Hankow, hvor han boede i 1861. Ifølge nævnte Blad skrev Dr. John i 1905: „Det er faldet i min Lod at se et nyt Sina. De Forandringer, som man her vil blive Vidne til i Løbet af de næste 20 Aar, vil forbyde Berden“. Hans Forudsigelse begyndte allerede at gaa i Opfyldelse, før han døde.

Past. Sæfs rejser hjem. „Dam. Hj. og ude“ af 15. Aug. skriver efter „Norden“ (Australien) bl. a. om de forskellige Forhold i Brisbane, Queensland, Australien: „Saa kom da endelig for ca. 2 Aar siden Past.

Sæfs fra Danmark, og han var villig til at optage Gerningen, og nu syntes alt godt og vel. Imidlertid er ogsaa han gaaet træt, hvorfor han har oplyst sin Stilling og i næste Måned rejser tilbage til Danmark. Skønt Dr. Sæfs er en ypperlig Præst og Sjelesørger og har gjort alt for at lamle Skandinaverne om sig, har Sæfningen til Kirken været alt andet end tilfredsstillende. Størstedelen af den opvoksende Slægt fortaar ikke sit Modersmaal, hvilket vistelig i de fleste Tilfælde er Forældrenes Fejl, hvorfor Ungdommen søger hen til de engelske Kirker i Stedet for til den skandinaviske, hvor den er døbt og konfirmeret. Følgen deraf er, at den skandinaviske Kirke ved Past. Sæfs's Afrejse vist nok har levet sin Tid som skandinaviske.

Det progressive.

Hvori består egentlig det progressive, det, de laakaldte „In-surgenter“ i Senat og Repræsentanthus og Ugeindede ud over Landet i flere Aar har kæmpet og fremdeles kæmper for?

Det er nok værd at gøre sig klart; thi den politiske Kamp, som alt længe har været staaende, og som ikke vil ophøre, før Valget i November er overtaaret, er egentlig en Kamp for og imod det progressive.

Vi kan maaske bedst klare Sagen ved først at gaa lidt tilbage i Tiden — lad os lige tilbage til Abraham Lincolns Tid eller til det republikanske Partis Begyndelse.

Og da vil vi straks se paa det befærdede Ord af Lincoln: „Regering af Folket, ved Folket og for Folket.“

Det republikanske Parti var oprindeligt progressivt eller et Fremfritidsparti, og nævnte Ord kan godt tages som et Udtryk for det progressive paa den Tid.

Thi en Regering, som der paapeges, forudsætter Uafhængighed blandt et Lands Borgere.

Men hvad saa da nærmere, end at handlen med Mennesker, som man handlede med Ejendom og Kreaturer, Slaveriet og hvad dermed hang sammen, maatte afskaffes. Slavernes Frigivelse var en ægte progressiv Handling.

Men Tiden krævede andre Fremfritid, Fremfritid i Retning af „Regering for Folket.“

Landets baade Agerbrug og Industri var i daarlig Forfatning, der skulde anderledes Fart og Udvikling i Tingene; der trængtes med andre Ord til Progression eller Fremfritid.

Og Lincoln og hans Naadgivere var ikke alene fremfritidsvenlige, de var tillige fremfritids, saa de fiknede, hvad der skulde til for at sætte Fart i Udviklingen.

Vi behøver her kun at minde om „Homestead“ Lovene i Forhold til Landets Beboelse og Opdræning og Patent- og Beskyttelses Lovene i Forhold til Industrien.

Alle disse paapegede Love var ægte progressive; det beviste de i de Tider, der fulgte efter.

Det republikanske Parti var som sagt oprindeligt progressivt, og derfor det holder op med at være det, saa er det ikke længere sig selv.

Men Tiderne forandres; vor Tid trænger til Fremfritid i anden Retning; den har andre Behov og stiller nye og forskellige Krav.

Det er det andet Led — „Regering ved Folket“ — der fortrinnsvis trues i vor Tid.

I mange Maader gif det godt med det gamle Nominations- og Valgsystem — gennem Caucus, County, Stats- og national Konventioner og Valg af U. S. Senatorer i Staternes Legislaturer.

Men de professionelle Politikere har efterhaanden vist at tage dette System faaledes i deres Magt, at Regeringen er sluppet Folket ud af Sænderne.

„Boss“erne og de interesserede gif til Caucus, til County-Konventioner etc. og gif opstillet Kandidater, saa Valgerne til sidst intet andet Valg havde end at stemme for en af de ledende Partiers Kandidat eller la-de være at stemme.

Dette fordærlige Valgsystem har vel aldrig vist sin Uæfledighed klarere end ved den republikanske Nationalkonvention i Chicago.

Saa længe der ikke var Valg mellem flere Mænd af samme Parti betød det ikke saa meget, at Delegerter fra Staterne, der saa at sige aldrig har kastet en republikansk Elektorstemme for Præsident, og hvor der overhovedet ikke findes ret mange Republikanere, havde Anledning til at overstemme Delegerterne fra Nordstaterne, hvor det overvældende Flertal af Republikanere findes.

Seller ikke betød det da saa meget, at Centralkomiteen vilkaarligt funde anerkende som Delegerter, hvem den vilde.

Underledes naar „Regeringen ved Folket“ eller Valgerne Flertal virkelig skal have Betydning.

Sele det paapegede „Boss“redne, fordærlige Nominationsystem er — bl. a. i hvert Fald — Forudsætningen for vor Tids Progressivisme, der gaar ud paa at virkelig gøre „Regering ved Folket“.

Lad os her i Forbindelse bemærke, at vi slet ikke tror paa den Cicero'ske Sætning: „Vox populi, vox Dei“ (Folkets Røst er Guds Røst).

Men — om man forandrede Sætningen derhen: Kongens Røst er Guds Røst, eller: Adelen Røst er Guds Røst, eller: de ophøjede og intelligentes Røst er Guds Røst, eller: „Bossenes“ og „Bengemændenes“ Røst er Guds Røst, eller endelig: „Pavens“ er Guds Røst — det gjorde den ikke værdigere til Genstand for vor Tro.

Nej, saa er det bedre, som det oprindeligt var i dette Land, at det ikke er nogen Klasse, men Folket, der skal regere, thi da gælder det om „Square deal“ til alle Sider, saa den ene Klasse ikke giver Love for den anden.

Derfor er det, man maa arbejde hen imod Virkeliggørelsen af „Regering ved Folket“, og det er Hovedmaalet for det progressive i vor Tid.

Og for at naa fremad imod dette Maal arbejder de Progressive for Indførelse af — direkte Valg af U. S. Senatorer, Primærvalg for Nominations af Kandidater til alle betydningsfulde Embeder, „Initiation og Referendum“ samt „Recall“.

Men Begrebet det progressive er langtfra udtømt i det, som ovenfor er sagt, og derfor skal vi, før vi slutter, lige nævne: Kontrol af Forholdet mellem Kapital og Arbejde eller mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, — Kontrol af Trustene eller Storforretningen, saa den ikke udjager dem, der er afsjængige af den, — endelig, men ikke mindst: Bevarelsen af Landets Bestandsfilder. Dermed faar vi slutte denne Gang. Maaske vil senere kan gaa nærmere ind paa Drøftelsen af enkelte af de nævnte Genstande.

Reut Flag!

En Læge fortæller følgende: Da jeg som ung medicinsk Student kom til det Sygehus, hvor jeg skulde fortætte mine Studier, indtraf en Hændelse, som jeg aldrig skal glemme.

Ved den Tid fandtes der kun saa Kristne blandt de juderende.

Den første Dag mødte jeg en glad og godmodig ung Mand, som jagde:

„De er Nykommer, ikke sandt? Vil De ikke gaa med til vor Klub? Vi kalder den det kirurgiske Selskab.“

„Naar holder Klubben Møde?“ spurgte jeg.

„I Aften. Vi er glade for enhver Nykommer, og De behøver ikke at være bange. Vi har intet religiøst for.“

Han ignites at antage, at alt religiøst maatte være mig forhad, og fortætte:

„En af vore Regler er, at ingen har Ret til at gøre nogen Betydning til religiøse Ting.“

Jeg var ikke bange og gif til Klubmødet om Aftenen. Den Aften skal jeg aldrig glemme.

En af vore største Videnskabsmænd ledte Mødet. Man talte en hel Del om medicinske Ting, som jeg ikke forstod. En Taler tog Anledning til at sige noget om Jesus Kristus, som fik mit Blod til at koge.

Jeg var forbavlet og betyret, da han endelig sluttede og lattede sig ned.

Jeg undrede mig, hvad der burde gøres. Min Forstand havde ikke fattet det, men mine Ben havde, thi jeg rejste mig ligeom mekanisk, og inden jeg havde det rigtig klart for mig, stod jeg der for dem alle. Røget maatte jeg sige og begynde derfor:

„Sr. Ordfører, jeg ved ikke, om en nyankommen Student tillades at udtale sig her?“

„Jo, jo“ raabtes der, „vi vil være glade for at høre Dem.“

„Gud“, sagde jeg, „jeg er bleven underrettet om, at det er stridende imod Reglerne at hentyde til religiøse Ting, er det saa?“ „Aldeles rigtig.“

„Da beder jeg om Lov til at protestere imod de Ord, som den sidste Taler udtrede. Han vendte sig imod en, som er min Herre, min Frelser og min Konge, og jeg protesterer derimod.“

Jeg fatte mig ned og fælte, som om Jorden skulde aabne sig under mig. Hvad mon nu vilde komme — Haan, Uddisning og slikt? Nej, det blev albeles lyst, og ved Mødets Slutning kom Ordføreren hen til mig og spurgte om mit Navn.

„Lange Mand“, sagde han, „jeg er glad ved at blive kendt med Dem. De maa komme til vore Møder, og om det samme indtræffer som i Aften, saa gør ogsaa De om igen, hvad De gjorde i Aften.“

Alt, hvad jeg kan sige om dette, er, at som Svar paa Bøn maatte jeg den Dag hejse rent Flag, og det er siden den Stund aldrig kommet ned igen. Jeg tror ikke, at jeg siden dette Tilfælde har kendt, en halv Times Svagthed i den Retning. Derfor vil jeg sige til alle, som har valgt Kristus til deres Konge: Rent Flag ad een Gang!

„Før våra barn.“

Titanics Undergang.

Af Dvar Marius Hansen, Staplehurst, Nebr.

IX.

„Titanics“ Svaneang.

Prorson skrev i Svaneang, og „Nærmere, Gud, til dig“ kan vel kaldes „Titanics“ Svaneang, idet det var den sidste Melodi, Musikkorplet spillede paa det syngende Skib, og mange af de ombordværende sang vel med.

Den Gang synes at blive berømt. Jeg har engang læst, at den arbejdende Kong Edward den Syvende af England satte megen Pris paa den, og Amerikas elffede Præsident McKinley ligeaa. Dens Begyndelsesord var nok det sidste, man herie fra den døende Herikers Læber.

Det er jo ogsaa en søn lille Sang i sit originale Sprog; i det danske er det mindre Tilfældet, idet den nok er banal og overfætt.

Men mere end en søn Sang, kan den næppe kaldes. Sagde man, om „Den evangelisk kristelige Salmebog“, at der var herken Evangelium eller Kristendom i den, da kan det samme vist siges om „Nærmere, Gud, til dig“. Den taler vel om at komme nær til Gud; men det er gennem sit Kors (ikke Kristus), sin Smerter, sine Drømme, Engle og Følelser og iffe gennem Kristus, der er Vejen, som fører til Gud. Lægger vi godt Mærke til hele Sangens Bgning og Indhold, kan vi grant mærke, at Forfatterinden har tilhørt et amerikansk Kirkesamfund, der ingen Brug har for Kristus Forlovningsdød, som Vejen til Gud.

I „Kristeligt Dagblad“ har været at læse et Stykke efter et andet Blad om en Salme paa Sagnet i Dødsfare. Det maa ogsaa have færlige Interesse for os, da det var i et dansk Forband og mellem Landsmænd, det forefaldt. Her følger, hvad Bladet fortæller:

I Anledning af den Omtale Salmen „Nærmere, Gud, til dig“ har faaet, fordi den blev spillet af „Titanics“ Musikkorps, da Redningsbaadene gled bort fra det syngende Skib, minder „Bort Samfund om den Begivenhed, der forefaldt i Trefund for snart 400 Aar siden, og omtales lejlighedsvis af Sjællands første reformatoriske Biskop, Peder Palladius. Han fortæller, at „noget nær ved 80 fattige Fiskere fra København“ var taget ud paa Tjen paa Trefund, der alt-aa den Vinter var lagt til, for at

stange Køl. De tænkte iffe paa nogen Livsfare, før Tjen, de stod paa, pludselig gif i Stykker flere Steder omkring dem. Tjen var kommen i Drift, og Fiskerne stod nu paa jmaa Røslager, staaende i Vand til langt op, ud paa Havet og blev efterhaanden skilt fra hinanden; nogle drev i Rand paa Amager, andre paa Saltholmene, atter andre helt ovre ved Malmø. Men otte eller ni og tyve fattige Fiskere omkom i Havet; deres fattige Hustruer og Børn levede endnu i København, da Palladius i en Tale anførte Begivenheden.

Men, fortæller nu Palladius, da Fiskerne endnu stod sammen paa Tjen, var der nogle af de fattige Fiskere, deriblandt Hans Wentzen, født i Odense, for Resten en Elev af Palladius, som raabte til deres Kammerater og sagde: „Kære Brødre og gode Raaboer, lad os iffe falde i Fortvivlelse, fordi vi skal dø i dette Vand! Lad os nu se, om vi har nogen Tid hørt Guds Ord i vor Livstid! Det vil nu gælde, vi jer den visse Død for vore Lide; her maa vi blive, det kan iffe andet være“. Og de begyndte „aa at synge: „Nu bede vi den Helligaand“.

„Det var af Hjerte, de sang, bemærker Palladius, og han tilføjer: „De havde flittigt hørt Guds Ord i deres Velmaat, derfor funde de nu satte Tro dertil og trøste sig dermed, og vidste vel, at deres Sjæl skulde iffe fordommes, selv om deres Legeme skulde ligge i Vandet indtil Dommedag; derfor var de saa frimodige og faldt derude paa Tjen paa deres Knæ, i Vand til Armhulene, og bad Gud, at han vilde tage dem bort i en god Tid, og jagde til huerandre: Kære Brødre og gode Raaboer, hvem Gud vil endnu spare, at de kan komme hjem igen fra denne Svansød — lig vore

„Nærmere, Gud, til dig, Nærmere dig! Selv om det er et Kors, Som løfter mig, Sanger jeg frydelig: Nærmere, Gud, til dig, Nærmere dig!“

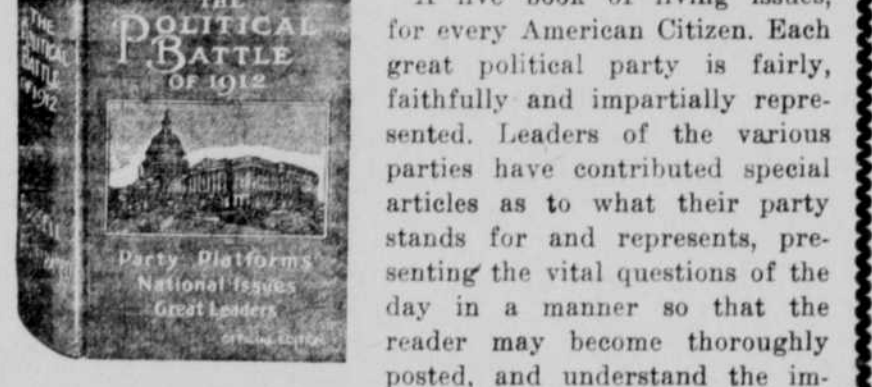
Vandrer som Jakob jeg Fra Hjemmet bort, Indbylter Mærket mig, Er Rejet haardt: Drømmen skal bære mig Nærmere, Gud, til dig, Nærmere dig!

Vejen, jeg vandrer, er Trin op til Gud, Alt, hvad han sender mig, Kærligheds Bud, Englene følger mig Nærmere, Gud, til dig, Nærmere dig!

Glad med Insvaagen Du Med Dlie ren Rejer et „Petel“ jeg,

THE POLITICAL BATTLE OF 1912.

Party Platforms—National Issues—Great Leaders.

A live book of living issues, for every American Citizen. Each great political party is fairly, faithfully and impartially represented. Leaders of the various parties have contributed special articles as to what their party stands for and represents, presenting the vital questions of the day in a manner so that the reader may become thoroughly posted, and understand the important issues the people are to decide in the coming election.

PARTIAL LIST OF SPECIAL ARTICLES BY NOTED AUTHORITIES COVERING THE LEADING QUESTIONS OF THE DAY

- „A Charter of Democracy“ By THEODORE ROOSEVELT
„General Issues of 1912“ By CHARLES WARREN FAIRBANKS
„The Awakening of the People“ By WILLIAM ALLEN WHITE
„The Initiative and Referendum“ By GOVERNOR STUBBS, of Kansas
„The Ideal Candidate“ By GOVERNOR OSBORN, of Michigan
„Catching up with Roosevelt“ With an Introduction by Frank A. Munsey
„History of Republican Conventions“ By Prof. JOHN W. PERRIN, of Cleveland
„The Democracy in History“ By WILLIS J. ABBOT
„What is Socialism?“ By EUGENE V. DEBS

Editor in Chief THOMAS H. RUSSELL, A. M., LL. D. of the American Association of Political and Social Science.

OVER 350 PAGES WITH NEARLY 100 POTRAITS AND ILLUSTRATIONS.

Bound in Fine Cloth with Inlay Picture in Many Colors of the Capitol at Washington. Price.....only \$1.00.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE.